

Ez a történet első része.
 Olvassátok el, aztán alkossátok újra!

A REMÉNY ÚTJA

Yana egy hangos, mennydörgésszerű zajra ébredt. Felült az ágyában, próbálta megérteni, mi történik. Odakint baljós sötétség uralkodott, mintha leszállt volna az éj; egy hatalmas fekete felhő borította az eget. Ekkor sikítást hallott a szomszédos épületből, és észrevett egy bombázó repülőgépet a távolban. A szíve hevesen verni kezdett.

Kiugrott az ágyból, és szaladt, hogy felébressze a szüleit.

Édesanyja megfogta Yana remegő kezeit, és azt mondta:

„Ne félj, drágám. Együtt túl leszünk rajta.”

De Yana nem tudta elűzni a benne egyre növekvő félelmet. Az apja elmesélte, hogy egy hajó vár rájuk a kikötőben, ami megmentheti őket. Ő azonban maradni szeretett volna, nem akarta elhagyni a hazáját.

Yana édesanyja erősen megragadta a kezét, és együtt siettek a kikötő felé. Az utcák kaotikusak voltak; emberek futottak minden irányba, páran közülük cipelték azt a kevés holmit, amit még el tudtak vinni. Az esőcseppek elkezdtek hullani, és eláztatták Yana haját. Felhúzta a kapucniját, hogy elrejtse a könnyeit. Édesanyja hozzáfordult, és azt mondta:

„Bátornak kell lennünk, Yana. Törökországban jobb élet vár ránk.”

Amikor elérték a kikötőt, felszálltak a hajóra, és elindultak a Fekete-tengeren át. Yana utoljára még visszanézett a partra, és fájdalom árasztotta el, amiért hátra kellett hagynia az apját. Édesanyja magához ölelte, és ezt suttogta:

„Minden rendben lesz, meglátod.”

Ezek a szavak némi megnyugvást hoztak Yana zaklatott szívébe.

Jegyzeteljétek ki a legfontosabb információkat a szövegből!

A jegyzet lehet:
 Gondolattérkép
 Táblázat
 Rajz, stb.

